

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Wanneer ben je nog jong(ere)? En wat maakt het uit?

'Papa?'

'Ja lief?'

'Betekent dit dat de scholen nog langer dicht blijven?'

We kijken samen naar het nieuws.

'Ik ben bang van wel mop. We moeten voorzichtig blijven nu de Britse variant de kop op steekt.'

Er loopt een traantje over haar wang.

'Het is niet leuk heh?', vraag ik.

'Nee, niet leuk en niet eerlijk. Ik wil gewoon naar school en spelen met m'n vriendinnen!'

De sluisen gaan open. Ik troost haar zonder iets te zeggen. Omdat ik niet goed weet wat ik nog zou kunnen zeggen om het verdriet minder te laten zijn en omdat ik zelf ook volschiet.

'Het is niet makkelijk om jong te zijn', stamelt ze door haar tranen heen.

'Ook niet om oud te zijn schatje', snotter ik met haar mee.

De jongeren hebben het zwaar te verduren in deze coronacrisis. Je leest het in alle kranten en hoort het in elk praatprogramma. 'De jongeren worden onevenredig hard geraakt door de maatregelen'. Door het gebrek aan sociale contacten worden ze depressief. Daarom 'moeten' wij ouderen een beetje begrip hebben voor de illegale feesten waar ze aan deelnemen, of de rellen die ze veroorzaken tijdens demonstraties. Ga er maar aan staan in deze tijd 'jong' te zijn! Helaas realiseer ik mij meteen dat ik dus die 'oudere' ben en daar wringt wel mijn schoen. Want wanneer ben ik dan 'oudere' geworden? En waarom zou het voor 'ouderen' makkelijker zijn met de maatregelen om te gaan?

Het zal geleidelijk zijn gegaan, dat ouder worden. Vriendin en daarna gezin. Dan leidt drie avonden stappen in het weekend, zoals vroeger, tot een echtscheiding. Dus ik ben inmiddels wel gewend niet ieder weekend uit te gaan. Klopt. En elk weekend afspreken met mijn vrienden is inmiddels ook wel een beetje teveel van het goede. Als zij er al tijd voor zouden hebben. En mijn verhuizing naar Orvelte was ook niet echt hip, jong en verfrissend te noemen. 'De rust opzoeken' is niet iets wat een jongere nastreeft. Klopt. Dit alles neemt echter niet weg dat voor mij, als 'oudere', de maatregelen minder zwaar zouden vallen dan voor een 'jongere'. Zo had ik het plan om een festivalletje of 10 te bezoeken afgelopen zomer en heb ik door corona een grote collectie 'vouchers' bij elkaar gespaard. Ook ik mis mijn vakanties of lekker een terrasje of een kroeg pakken met vrienden en laveloos thuiskomen. Ik kan m'n grootste hobby, films en bioscoop, niet meer bedrijven en ook daar baal ik goed van. Ook ik ben een sociaal beest, net als een 'jongere'. Ook ik mis de knuffels van mijn ouders. En ook ik voel mij al geruime tijd opgehokt. In de beleving van de maatregelen kun je geen leeftijdsonderscheid maken. Ook ik als 'oudere' word 'onevenredig hard getroffen'.

Het irriteert. Dat vreemde onderscheid in leeftijd dat toch wordt gemaakt. En het bijbehorende begrip dat ik zou moeten hebben voor het door de jongeren niet naleven van de lastige maatregelen. Alsof leeftijd je vrijwaart te leven. Het doet mij meteen weer denken aan iets wat even kort in het nieuws was, maar wat nog steeds actueel is; hashtag #dorghout. Deze hashtag wordt gebruikt in berichten op internet waar ouderen en mensen met onderliggend lijden opkomen voor hun (gelijke) rechten 'om te leven'. Dit naar aanleiding van de aanhoudende respectloze uitspraken, ook in de tweede kamer, over het dan maar even

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

tijdelijk uitsluiten van deze groep kwetsbaren of het bagataliseren 'dat ze toch al dood zouden gaan'. Afschuwelijk, mensonterend en zo niet passend in onze huidige maatschappij. Je bent zo oud als je je voelt. Leeftijd zegt niets over je leven.

'Het is voor jou ook lastig heh pap?'

'Ja lieverd'. Ik slik mijn tranen weg en houd mij weer groot.

'En daarom krijgen we alleen sámen corona onder controle. Omdat we er allebei last van hebben!', ze lacht weer.

Robin